

První část: Gabriel a Maria

1. Úvod: Bůh posílá Gabriela do Nazareta k Marii

26 Když byla Alžběta v šestém měsíci,
byl anděl Gabriel poslán od Boha
do Galilejského města,
které se jmenuje Nazaret,
27 k panně zasnoubené muži jménem Josef,
z rodu Davidova;
jméno té panny bylo Maria.

Minulý týden mluvil Larry o tom, že i když toho o Josefovi v Bibli moc nemáme, je pro nás Josef příkladem zbožného a spravedlivého jednání. Na tomto místě se dozvídáme, že Josef a Marie jsou zasnoubeni, ale ještě nejsou manželé. Nespí spolu před svatbou, to by bylo porušení Božího zákona a také společenské normy. Za to by Marii stihl trest smrti, jak je to dodnes v některých muslimských zemích. Proto chce Josef také těhotnou Marii poslat pryč, aby předešel tomuto krutému údělu. Tehdy to byla společenská norma, tak si skutečností, že Marie byla Panna, můžeme být jisti. Zároveň je to i Boží norma pro nás. Sex patří do manželství a je vyjádřením intimního spojení mezi mužem a ženou, jeho cílem jsou děti a potěšení manželů. Cílem sexu není nějaké povyražení nebo naplnění libida, ale sex je stvořen Bohem do manželství, o tom Bible mluví hodně jasně. Prozatím postačí povědět, že Marie byla jistě pannou, s mužem ještě nespala a to se nezměnilo do doby, než si vzala za muže Josefa, spravedlivého muže.

O Marii toho víme mnohem více než o Josefovi. V Novém zákoně máme dokonce šest Marií, ale zaměříme se jen na tu naši – matku Ježíše. Zde se dozvídáme, že je snoubenkou tesaře Josefa. Josef pochází z Davidova rodu a to mohlo podle některých svědků platit i pro Marii. V Bibli jsou hodně důležité rodokmeny a u Ježíše nemůžeme jinak, než rodokmen sledovat přes Jeho matku, protože jeho skutečným otcem není Josef, ale Duch Svátý. K narození Ježíše, které si o těchto vánocích a 4. adventním týdnem připomínáme a spolu prožíváme, se stalo v Betlémě na konci vlády Heroda Velikého. Marie je jedním z nejdůležitějších očitých svědků Ježíše. Pokud bereme vážně apoštoly a to jako křesťané bereme, měli bychom stejně vážně brát i Marii. Důvodem je skutečnost, že nikdo nebyl při Ježíšově narození blíže, než právě Marie. Ještě než se pustíme do samotného textu, chtěl bych říct, čeho bychom se jako křesťané měli vyvarovat v souvislosti s Marií. První extrém je mariánský kult. V jeho odmítnutí jsme jako

protestanté udělali velký kus práce. Bible a apoštolové kladou jasný důraz na to, že lidé jsou hříšní a že sláva a uctívání náleží jen Bohu. Tedy Bohu Otci, Synu a Duchu Svatému. Nikdo jiný nemá být uctíván a oslavován. To musí zaznít jasně a jsem vděčný, že naše církve v tomto bodě nemá problém. Je tu ale také druhý extrém: a to je mariofobie. Tedy strach z Marie. A ten je v naší protestantské tradici tak silný, že raději o Marii nemluvíme vůbec nebo jen jako o nějakém appendixu narození Krista. Když poctivě prozkoumáme Písmo a podíváme se do Lukášova evangelia, pokud jsme skutečně poctiví, musíme připustit, že Lukáš projevuje o Marii podstatně větší zájem a v textu, který budeme za moment vykládat, nemá jen jakési druhořadé místo. Marie je kromě Boha, hlavní postavou. Z hlediska naší orthodoxy, tedy toho, čemu věříme, a to máme společné od prvních století jako křesťané všichni – věříme, že Ježíš, Boží Syn se narodil z Marie Panny. A z ranných vyznání víry je zřejmé, že Marie je Boho-rodice. Tedy z jejího klína se narodil Boží Syn. On se nestává Bohem až později, ale je Bohem vždy a když přichází do tohoto světa, narodí se nejen jako se rodí lidé, ale zároveň je plně Bohem, v maminčině klíně i když se narodí na tento svět jako dítě. Proto je zdravé učení o Marii důležitou součástí našeho přesvědčení. Z toho samozřejmě nevyplývá, že ji budeme stavět sochy nebo že se budeme modlit zdrávas maria, to v žádném případě, ale znamená to, že bychom neměli škrtat Marii v Bibli jenom proto, že naše pavlovské kořeny nás dovedly ke strachu z jakéhokoliv zmiňování žen a zvláště přední ženy a tou je beze sporu Matka Krista, Matka Božího Syna – Ježíše – Marie. Lukáš, lékař a historik, přítel apoštola Pavla, má na ženách vůbec velký zájem. Ze všech evangelií zmiňuje ženy nejčastěji. Vzhledem k tomu, že takový důraz nebyl vůbec populární, můžeme si být vcelku jisti, že pokud by to nebyla pravda a historická skutečnost, text o Marii by se do Bible nedostal. V tom jsou dějiny šovinismu kruté a dosvědčují, že byl pro umístění našeho textu, náležitý důvod. A sice – je to Matka Božího Syna. Vyhněme se proto předsudkům – mariánskému kultu i mariofobii a slyšme zvěst o této výjimečné ženě a především o Její Synu, Ježíši. Je velmi aktuální, zvláště v tomto krásném adventním čase.

Bible jasně zmiňuje návštěvu Marie u její sestřenice Alžběty. Na to se nyní podíváme podrobněji.

2. Gabriel mluví k Marii

a. Raduj se, milostí zahrnutá

28 [anděl Gabriel] Přistoupil k ní a řekl:

"Buď zdráva,
milostí zahrnutá,
Pán s tebou."

29 Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala,
co ten pozdrav znamená.

30 Anděl jí řekl:

"Neboj se, Maria,
vždyť jsi našla milost u Boha.

V tomto setkání posla Božího, archanděle Gabriela a Marie nacházíme velmi zvláštní věc. Co přesně znamená milostí zahrnutá? (pauza)

V katolických překladech Písma nacházíme doslova plná milosti. Tento překlad vznikl převodem z latinského textu. Mohlo by to evokovat, že Maria sama je zdrojem Boží milosti a to by nás mohlo dovést k závěru, že má smysl se k Marii modlit nebo ji uctívat jako nějakého poloboha. To ale není to, co původní text má na mysli. V původním textu je tzv. Božský trpný rod (passivum divinum), který nám říká, že je to Bůh, který zahrnul Pannu Marii svou neuvěřitelnou milostí. Není jiného zdroje milosti než je Bůh sám. Žádný člověk, ani tak významný jako je Marie nemůže být zdrojem této milosti. Jedině Bůh se rozhodl, že skrze tuto dívku přijde do tohoto světa. Pouze Bůh Otec se rozhodl ze své milosti, že pošle svého Syna Ježíše do tohoto světa. Ekumenický překlad proto dobře překládá, že je Marie zahrnuta Boží milostí. Ona sama pro to nic neudělala, ale Bůh sám se rozhodl zahrnout svět svou láskou skrze narození děťátka z klína Marie.

Na druhou stranu je ale zřejmé, že tato milost, kterou byla Maria zahrnuta, je něco naprosto nečekaného a zvláštního. Z reakce Marie je to zřejmé. V původní jazyce je napsáno, že byla zaskočena andělem samotným, ale zároveň tím, co jí říká. Byla zaražena andělovým pozdravem. Něco takového nečekala a připadalo jí to nanejvýš podezřelé a divné. Také nám, když slyšíme toto poselství vánoc, by to mělo znít podivně. Neměli bychom říkat, že se narodil Boží Syn jen tak. Jako když mluvíme o autech, penězích či bydlení nebo jídle. Není to něco banálního. Ale je to neskutečná Boží milost, která umožnila tento zázrak. Milost je, že dostaneme něco, na co nemáme nárok. Milost Boží nám darovala lásku, i když si ji z lidského hlediska absolutně nezasloužíme. Jediné, co si zasloužíme je spravedlivý trest – smrt. Ale o těchto vánocích Bůh říká: Smiloval jsem se nad tebou a dávám Ti svou lásku. Boží milost, lásku a odpuštění můžeš přijmout od Boha i ve svátosti večeře Páně.

Anděl nabádá Marii, aby se radovala. Věřím, že stejně i dnes nabádá nás, abychom se radovali. Ale z čeho že se to máme radovat? Z jaké milosti máme mít radost? Verše 31 až 33 mluví o třech důležitých důvodech k radosti. Mluví o třech aspektech narození Ježíše. Mluví o třech okolnostech vánoc, nad kterými máme uvažovat v mysli i v srdci.

b. Z jaké milosti se mám radovat?

Ježíš je zrozen z Marie

31 Hle, počneš a porodíš syna
a dáš mu jméno Ježíš.

Skutečnost, že Ježíš, Boží Syn, se narodí z Marie je sama o sobě překvapivá a je paradoxní. Jak se může nekonečný Bůh narodit? Jak se může věčný Bůh stát člověkem? To nechápeme. Ale jak se může věčný Bůh narodit skrze člověka? To je ještě větší tajemství. Je to ale základní tajemství vánoc. Je to důvod, proč vánoce slavíme. Jak připomíná vánoční koleda – neb Bůh věčný nekonečný, narodil se z Panny. To je první důvod radosti. Bůh nás ze své lásky zahrnul svou nekonečnou milostí. Dal nám sám sebe, sestoupil s nebe. Stal se jedním z lidí a to Ježíšem. Tento Ježíš je tím největším dárkem, který kdy můžeme dostat. Až budeme obdarovávat druhé dárky a nebo nám druzí budou dárky dávat, vzpomeňme si na ten největší dar, který je nám dán. Boží láska v člověku – Ježíši.

Ježíš je synem Nejvyššího a je králem

32 Ten bude veliký
a bude nazván synem Nejvyššího
a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

Druhý důvod je potvrzením toho prvního důvodu. Bůh je věčný a je králem nade vším. To je každému věřícímu člověku zřejmé. Co je ale překvapivé: tento člověk Ježíš, který se narodil z klína matky Marie, bude nazván Synem Nejvyššího. Budoucí čas nám naznačuje, že to nejdůležitější má teprve přijít. Bude nazván. To neznamena, že není Božím Synem od narození, to jistě je. Ježíš je vždy Synem Nejvyššího. Ukazuje to ale k Ježíšovu druhému příchodu, kdy bude vládnout nad celým světem, a každý člověk i mocnosti budou muset před Ježíšem pokleknout a jemu se podřídít. To je řečeno i v druhé části verše – Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. David byl velikým králem nad Izraelem. Stejně tak Ježíš je velikým králem a bude vládnout nade vší zemí. V tuto chvíli je ale ještě v matčině klíně a příští neděli se narodí, o tom bude doufám také mluvit Mark příště, budeme mít vánoční Bohoslužbu. Tedy důvodem naší radosti je ujištění a Boží zaslíbení, že Ježíš bude kralovat. Setře slzy s našich očí, zničí zlo a uskuteční spravedlivé království. To také o vánocích vyhlížíme.

Ježíš věčně kraluje svému království

33 Na věky bude kralovat na rodem Jákobovým
a jeho království nebude konce."

Třetí důvod k radosti, ke kterém anděl Gabriel vyhlíží je skutečnost, že Kristus bude kralovat věčně a že jeho vláda nikdy neskončí. Jaká úžasná zpráva. Zlo bude překonáno a dobro a spravedlnost budou vládnout na věky.

c. Jak se to může stát? U Boha není nic nemožného.

34 Maria řekla andělovi:

"Jak se to může stát,
vždyť nežiji s mužem?"

Maria je jako v Jiříkově vidění. Nemůže uvěřit tomu, co slyší. To, co jí ale nejvíce vrtá hlavou je otázka jak. Jak se to může stát? Neřeší tolik Boží zaslíbení nebo to, co to znamená. Na to je příliš překvapená a zaskočená. Zajímá ji jak se to stane. Zkuste se, milé dámy, vcítit do Mariiny kůže... Jakou otázku byste andělovi položily? (pauza)

To jako Josef? Jak se může narodit Bůh z lidí? Jak může být Josef zdrojem Boha? Navíc nejsme manželé a nespíme spolu... To přece nejde. Jak to Pán Bůh udělá? Na to má mysl nestačí... tohle si mohla Marie říkat...

Duch svatý na tebe sestoupí...

35 Anděl jí odpověděl:

"Sestoupí na tebe Duch svatý
a moc Nejvyššího tě zastíní;
proto i tvé dítě bude svaté
a bude nazváno Syn Boží.

Anděl není Mariinou otázkou vyveden z míry a nezakucká se... ale odpoví tajemnou větou... Duch svatý na Tebe sestoupí. Boží moc Tě zastíní... Pak pokračuje příkladem její sestřenky. Vždyť se to stalo již tvé sestřenicí Alžbětě. Jak je stará? Není přece normální, že žena v jejím věku počala syna.

36 Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna
a již je v šestém měsíci,
ač se o ní říkalo, že je neplodná.

37 Neboť **'u Boha není nic nemožného'.**"

Nezáleží pranic na lidském úsudku. Podle lidské logiky není možné, aby žena po určitém věku měla dítě. Vzpomeňme na Sáru a Abrahama. Umělé oplodnění v té době nebylo a i kdyby bylo, asi by jim moc nepomohlo. Jedná se o zřejmý zázrak. (pauza). Zdá se mi, že anděl Marii nabízí zázrak menšího kalibru, aby si uvědomila, že Bůh činí zázraky a že to pro něho není nic nemožného. Pokud jde ale o Marii, zázrak je mnohem větší.

Nejedná se o nějakou prostou výjimku z přírodního řádu. Nejde jen o to, že by byla moc stará. To není. Nejedná se jen o to, že otěhotněla bez přirozeného početí z muže. To by bylo zázračné a stěží pochopitelné. Ale jedná se o něco daleko většího. V Marii byl počat samotný Bůh, Boží Syn. Z Marie se narodí sám Pán Ježíš Kristus, Král králů a Pán pánů. To je těžký kalibr. To není jen zázrak, to je hyper brutální zázrak. Na to naše slovní zásoba nestačí. Proto není vůbec pohoršující říci, že Marie je opravdu zahrnuta Boží milostí a že je žena mezi ženami. Pokud jde o to, co s ní učinil Bůh sám, nemá Marie sobě rovnou. Byla to mladá dívka. Co ale skrze ni Bůh učinil je neuvěřitelné. A o tom jsou právě vánoce. U Boha není nic nemožné.

Milí přátelé, bratři a sestry, věříte tomu, že Bůh je skutečně všemohoucí? Věříte skutečně, že u Boha není nic nemožné? Věříte tomu, že Bůh je schopen učinit všechno, o co Jej požádáte v Jeho jménu? Věříte tomu, že Bůh vyslýchá naše modlitby a je schopen učinit nejen to, za co ho žádáme nebo se ani neodvažujeme prosit, ale ještě mnohem, mnohem víc? (pauza)

Staň se mi podle Tvého slova.

38 Maria řekla:

"Hle, jsem služebnice Páně;
staň se mi podle tvého slova."

Anděl pak od ní odešel.

Maria Bohu věřila. Nebyla podle mě vůbec naivní nebo hloupá. Je nám z širšího kontextu zřejmé, že pochopila, že tu totiž nejde o to, co ona musí učinit. Jde tu o to, co Bůh učiní. Nejde o to, že by ona musela učinit zázrak, ale že skrze ní se stane největší zázrak všech zázraků. Narození Ježíše, Syna Božího. A na to se nedá odpovědět jinak než amen. Dáme si teď na chvíli čas na odpočinek a pak budeme pokračovat.

Druhá část:

Alžběta a Maria

1. Maria se setkává s Alžbětou

39 V těch dnech se Maria vydala na cestu
a spěchala do hor do města Judova.

40 Vešla do domu Zachariášova
a pozdravila Alžbětu.

Na tomto místě se setkávají dvě sestřenky. Je to v době, kdy již obě čekají syny. Mají si rozhodně co vyprávět. Vždyť to, co s nimi Bůh učinil, není jen tak. Vždyť obě počaly z Boží milosti. Okolnosti, za kterých otěhotněly. Alžběta byla příliš stará a Maria snad příliš mladá:) Alžběta již nemohla mít dítě. A Marie ještě nebyla dána Josefovi. A jak by jinak než s Duchem Svatým mohla porodit Boha? Když nad tím přemýšlíme, jde nám z toho hlava kolem. Alžběta počala Jana Křtitele, který se stane největším starozákonním prorokem. Maria zas počala Božího Syna, Ježíše, který je Spasitelem světa a Synem Nejvyššího. To, co je na tomto textu zarážející, je ale pozdrav a Alžbětina reakce na něj. Můžeme z něho čerpat povzbuzení, ale i varování.

Jan poskočil radostí a Alžběta je naplněna Duchem Svatým

41 Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav,
pohnulo se dítě v jejím těle;
byla naplněna Duchem svatým

Je těžké rozhodnout, proč se Jan Křtitel pohnul v Alžbětině bříšku. Bylo to pro to, co Marie řekla? Bylo to pro její hlas či intonaci? Nebo to bylo pro to, že se setkává nepřímo s Ježíšem? Text nám zdá se navrhuje první možnost. Sice, že reaguje na hlas Marie. Proč se ale raduje z přítomnosti Marie a jejího děťátka? Pokud navážeme na to, co jsme řekli před chvílí, Marie je zahrnuta Boží milostí. Bůh je s ní a s Ježíšem v jejím lůně. Není tedy asi příliš divné, že se v Mariině okolí všichni radují. Budeme později mluvit ještě o radosti lidí z Ježíšova narození, z pastýřů a mágů, to je ale jiné vyprávění. Podstatné je to, že radost z narození děťátka Ježíše je i naší radostí, proto se z radujme.

2. Alžbětin chvalo zpěv

42 a[Alžběta] zvolala velikým hlasem:

"Požehnaná jsi nade všechny ženy
a požehnaný plod tvého těla.

43 Jak to,

že ke mně přichází
matka mého Pána?

44 Hle, jakmile se zvuk tvého hlasu dotkl mých uší,
pohnulo se radostí dítě v mém těle.

45 A blahoslavená,
která uvěřila,
že se splní to,
co jí bylo řečeno od Pána."

Povzbuzení můžeme čerpat v radosti, kterou měla Alžběta a Jan Křtitel, když uslyšeli pozdrav Marie. Když přicházíme do Boží blízkosti skrze Syna Ježíše, Bůh nás naplňuje svou láskou a dává nám pokoj do srdce. V srdci prožíváme obrovskou radost a neskonalé blaho. To se nedá vyjádřit nějakou abstrakcí. O tom se musí zpívat a to se musí prožít. To, že Maria je vskutku ženou mezi ženami, není pochyb, vzhledem k okolnostem jejího početí. Vždyť to, co jí Pán učinil je to, co jí činí ženou mezi ženami.

Všimněte si ale spojení požehnaná jsi nade všechny ženy. Tedy Alžběta neříká, že je lepší než jiné ženy nebo že je nějakou super-ženou. Ale zpívá prostě to, že Marii Bůh zahrnul největší milostí všech dob. Z jejího lůna se narodí Spasitel, Syn Boží.

Překvapivé je ale pořadí osob v jejím zvolání.

Nejprve zmiňuje matku a pak až syna. To je velmi podezřelé. A pro nás protestanty až pohoršující. A pak si Alžběta pokládá „rouhavou rétorickou otázku“: Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Cože? Jak že? Matka? Matka mého Pána? Slyšel jsem dobře? Nechtěla říct syn mojí matky? Evidentně řekla a původní texty to jasně potvrzují, že řekla matka mého Pána. Tedy se raduje z příchodu Marie, matky Boží. A nejprve říká, blahoslavená jsi, Marie, a pak požehnaný jsi, Ježíši. Nechci vás teď naštvat, ale spíše upozornit, že zde se bavíme o něčem velmi důležitém. Kdo má být uctíván? Člověk, byť tak klíčový, jako je Marie, nebo Bůh, který Marii zahrnul milostí? (Pauza) Odpověď je zřejmá. Je to Bůh. Ne člověk. Proč to tedy Alžběta říká tímto způsobem? (pauza)

Abych to trochu odlehčil, všimněme si úzkého sepjetí Boha a člověka v Alžbětině písni. Zvolala - „matka mého Pána“ nejen „matka“ a pak řekla co jí bylo „řečeno od Pána“. Alžběta si nemyslí nic rouhavého a samozřejmě je jí jasné, že zde jedná Bůh a toho musí uctívat. Ale to neodpovídá na naši otázku:

Jak to, že nejprve mluví o Marii a pak teprve o Ježíši?

Věřím, že je tento signál v textu záměrně. Autor nás chce upozornit skrze rozdílné důrazy v Alžbětině zvolání a v Mariině chvalo zpěvu, že tím, kdo má být uctíván je Trojice, ne člověk.

Věřím, že zde přichází výše zmíněné varování. Varování před modloslužbou. A nejvíce překvapivé je, od koho přichází. A sice – přichází z úst Marie. Marie samozřejmě nepokárala Alžbětu, že ze samého záplavu radosti ujela a upřednostnila Marii před Božím Synem. Ale spíše ji v písni nabízí jemné poučení. Následující text je píseň, žalm a je to jeden z nejkrásnějších textů v Bibli a v novém zákoně. Je inspirován žalmem Chaniným ze Starého zákona, z 1. Samuelovy 2. kapitoly, který jsme četli v úvodu. Chana byla neplodná a plakala, že nemůže mít děťátko. Žena jejího manžela, Penina se jí vysmívala a Chana prožívala v srdci žal. A modlila se k Bohu. Výsledkem bylo narození Samuele. Pojdme se podívat na Marii, která je inspirována Chaniným žalmem a zpívá slavnou píseň, Magnificat. Tedy je to žalm vyvyšující Boha za Jeho milost a spásu.

3. Mariin chvalo zpěv (Magnificat)

a. Duše má velebí Pána

46 "Duše má velebí Pána
47 a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli,
48 že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení.
Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení,
49 že se mnou učinil veliké věci ten,
který je mocný.

Tón této písně je úplně jiný. Maria neoslavuje sebe, ale Boha. Oslavuje Boha, že se sklonil k ní v jejím ponížení. Zahrnul ji obrovskou milostí v Kristu a proto se raduje a její duch jásá v Bohu, jejím spasiteli. To by nám mělo říci jasně, že nemůžeme prohodit pořadí. Žádný člověk nemůže být srovnáván s Bohem a Jeho Synem Ježíšem. Maria tomu pevně věřila, zpívá, že je jen služebnice Páně. Raduje se ze zázraku, který Bůh učinil. Tedy když říká, že jí budou blahoslavít všechna pokolení, nemyslí tím rozhodně to, že se k ní budou modlit nebo ji uctívat. Ale je zřejmé, že tím myslí, že v Božích očích je obdarovaná zvláštní milostí od Boha, že smí porodit Božího Syna. Boží Syn má být uctíván a oslavován, ne Marie. Maria je ale nepochybně nejvýznamnějším svědkem narození Krista. Proto v její písni přijmeme poučení o tom, kdo jí učinil tak velikou věc. Přijmeme poučení o Bohu a Jeho milosrdenství.

b. Svaté je jeho jméno pro to, kým je a co činí...

Svaté jest jeho jméno
50 a milosrdenství jeho
od pokolení do pokolení
k těm, kdo se ho bojí.
51 Prokázal sílu svým ramenem,

Z této písně čerpáme hodně povzbuzení. Marie nás učí o Boží svatosti, o Božím milosrdenství a jeho síle, kterou nás zachraňuje. V poslední části kázání se zamysleme nad třemi způsoby, kterými Bůh jedná.

I. Bůh pokoří pyšné, ale pokorným Bůh dává milost

rozptýlil ty.

kdo v srdci smýšlejí pyšně;

52 vladaře svrhl s trůnu

a ponížené povýšil,

Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Pokud si o sobě myslíte, že jste něčím a spoléháte na své postavení a významnost, vězte, že v tomto vánočním čase nám Bůh připomíná Jeho velikost. Velikost jeho slávy a majestátu. Ukazuje nám, že rozptýlí pyšné. Pokoří lidi, co si myslí, že jsou významní. Bible klade velký důraz na pokoru, kterou jako křesťané máme mít před Bohem, ale také jeden před druhým. (pauza) Proto pamatuj na Boha a nevystupuj z pozice síly lidské, ale spíše spoléhej na Boží milost a milosrdenství. Místo lidských řešení hledej v modlitbách Boží směr a jednej až tehdy, kdy k tomu dozraje správný čas. A jednej správným způsobem, jak se sluší na účastníky evangelia.

II. Bůh hladové nasytí, ale bohaté Bůh posílá pryč

53 hladové nasytí dobrými věcmi

a bohaté poslal pryč s prázdnou.

Lukášovým velkým důrazem je soucit s chudými. Proto nás vůbec nepřekvapí, že v Mariině chvalozpěvu se objevuje tento motiv. Bůh sytí hladové, ale bohaté posílá pryč s prázdnou. Jinými slovy, buďme těmi, kdo mají soucit s druhými v jejich starostech a trápeních. Buďme těmi, kdo druhým pomáhají, místo ubližují. Buďme těmi, kdo jdou k druhým, ať už potřebným nebo těm, kdo jsou sami a buďme s nimi v jejich ponížení. Vždyť to je způsob, jakým jednal náš Pán na této zemi a je to způsob jakým jedná sám Bůh.

III. Bůh zachránil svůj lid pro Boží věrnost

54 Ujal se svého služebníka Izraele,

pamětliv svého milosrdenství,

55 jež slíbil našim otcům,

Abrahamovi

a jeho potomkům na věky."

Na závěr věřme tomu, že Bůh je milosrdný a že splní své sliby. Bůh je stále stejný a jak ve starém zákoně, tak i nyní naplní své zaslíbení. Bůh je věrný a zachraňuje nás z našich těžkostí. Ne pro naši spravedlnost, ale pro Boží milosrdenství a Boží věrnost.

56 Maria zůstala s Alžbětou asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Po této radostné chvíli zpěvu a jásání spolu sestřenice Alžběta a Marie stráví ještě nějaký čas a pak se Marie vydává zpět domů. A tím i končí náš příběh.

Přeji vám, abyste prožili krásný advent a abychom si uvědomovali, že pro Boha není nic nemožné, vždyť z klína Marie se narodil Boží Syn, Ježíš.
Amen.